

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ג.

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ה מהלכות
טומאת המת הלכה ג:
ב [מ"י] פ"ד מהלכ'
שחיטה הלכה טו:
ה א מ"י פ"ג מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
ז סנה לאין קמה טו"ע
י"ד סימן קטע סעיף א
[וסיומן קומ סעיף ז]:
ט ב מ"י שם פ"ג הלכה
ד [וע"ש הלכה ג] סנה
שם טו"ע שם סימן קל
סעיף א:
י"ה ו' מ"י פ"ד מהלכות
שחיטה הלכה יד ועין
כ"ח סנה עשין פו טו"ע
י"ד סימן כ סעיף ב:

שיטה מקובצת

א] ועשה כעין כלי. ג"ב
ע"י תוס' מנחות (דף טו
ע"ג): [ו] דא"ל דק"ל כר'
דאמר אין עושין: [א] לא
בעינן כלי שרת א"ל דבפ'
התורה אמר' ונ"ב (דף
עח ע"ג): [ז] אבל קשה
דאמרו' דהמקנה:

רבינו גרשום

אלא דאיטמי בשרין. והוי
אדם ראשון ואין כלי
מטמא אלא מחמת אב
הטומאה: וכגון שברק
קרומית של קנה ושחט
בה. דאין פשוטי כלי
ע"י מקבלין טומאה:
א"ע"י שיוצא ונכנס מותר.
כלומר א"ע"י שאין ישראל
יושב ומשומר אלא יוצא
ונכנס מותר הכא נמי
לענין שחיטה א"ע"י
שיוצא ונכנס מותר:
לאכול נבילה לתיאבון.
כלומר מתאב לאכול בשר
ואוכל נבילה לתיאבון:

בגין דברק קרומית ש' קנה. ואם תאמר והאין ישחוט בקרומית
של קנה והא' צעין כלי כדמוכח בסוף התורה (מנחות דף כב):
ובסוף דם חטאת (זבחים דף י"ז): דריש מדכתיב ויקח את המאכלת
לשחוט את צנו דעולה טעונה כלי וילפינן כולו מעולה ו"ל כגון
דתיקנה לקרומית אלו עשה כעין כלי

ואע"ג דקיימא לן כרבי דאמר פ'
החליל (סוטה דף ג'): אין עושין כלי שרת
של עץ ופליג אר' יוסי בר רבי יהודה
דאמר בפרק החליל עושין כלי שרת
של עץ לשחיטת קדשים לא צעין כלי
שרת אדכפרק התורה (מנחות דף עח):
אמר' דסנין מקדשה ככלי שרת וכן
משמע בתוספתא אדקמי חומר בקמיא
בשחיטה שהקמיא טעונה כלי
והשחיטה אינה טעונה כלי אלא
אפילו קרומית של קנה ועל כרחך
לא צעי למימר דאינה טעונה כלי
כלל דהא ילפינן מעולה דטעונה כלי
אלא דאינה טעונה כלי שרת קאמר
מיהו יש לדחות דלא צעין כלי יפה
קאמר ולא פסלינן קרומית של קנה
משום הקריבהו נא לפתח (מלאכי ג)
כדפרק גמרא בסוטה (דף ד'): גבי
כפיפה מנריה דהתם דורון הוא דדך
להצילו ככלי נאה אצל שחיטה לא
חיישינן אי נמי כפיפה מנריה מכושרת
יותר מקרומית של קנה ורבינו אפרים
היה מציא ראייה מדמתן בפרק איזו
קומון (זבחים דף מו). שחיטת צלפון
וקצול דמן ככלי שרת צלפון ואין
שחיטתן ככלי שרת לא קמי דקאמי
גבי קצלה ואין זה ראייה דגבי קצלה
נמי לא הזכיר אלא לאשמועינן דצעי
שיהא גס הכלי צלפון לאפוקי אם הכלי
צדום והצמה צלפון והדס מקלח
מכוח מדע דבדקשים קלים דלא צעי
צפון לא חש להזכיר קצלה ככלי שרת
וצפ' כל הצדשים קצלה דמן (סו. טו).
אדמתן קדשים קלים שחיטתן צפנים
וקצול דמן ככלי שרת צפנים התם
נמי אחא לאשמועינן דלחך שיהא
הכלי צפנים לאפוקי אם רוצ הכלי
בחון ומיעוטו צפנים ומקבל הדס
במיעוט שצפנים א"ע"י שאין נפסל
ביוצא א: **המניח** קתני דיעבד.
לא לשנוי אליבא דא"ל קאמי דהא

חרב הרי הוא כחלל. טומאות' של מת הראיות לטמא כלי כגון מת
והנוגע בו דהוי מיהא אב הטומאה אם נגע בהם מתכות נעשה
כיוצא בו ואם נגע בזה הוי אבי אבות [הטומאה] ואם צטמא מת
נגע הוי אב אצל ראשון ושני אין מטמאין כלים והאי סבין נעשה

א. חרב הרי הוא כחלל אב הטומאה הוא
לממיה לסבין ואול סבין וטמיתיה לבשר
אלא דאיטמי בשרין ואי בעית אימא לעולם
דאיטמי במת וכגון שברק קרומית של קנה
ישחט בה דתניא ב' בכל שוחטים בין בצור
בין בזכוכית בין בקרומית של קנה אביו
אמר הכי קתני הכל שוחטין ו' ואפילו כותי
במה דברים אמורים כשישראל עומד על
גביו אבל יוצא ונכנס לא ישחוט ואם שחט
חותך כזית בשר ונותן לו אכלו מותר
לאכול משחיטתו לא אכלו אסור לאכול
משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקמן דאפילו
דיעבד נמי לא שמא ישהו שמא ידרסו ושמא
יחלידו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש
שוטה וקמן עלה קאי ואם שחטו מבועי ליה
אלא אבותי הא אמרת כשישראל עומד על
גביו שחט אפילו לכתחלה קשיא אמר רבא
ויוצא ונכנס לכתחלה לא א' והתני' בהמניה
עובד כוכבים בחנותו וישראל יוצא ונכנס
מותר התם מי קתני מניח המניה קתני דיעבד
אלא מחבא א' אין השומר צריך להיושב וישב
ומשומר אלא א"ע"י שיוצא ונכנס מותר ואלא
אמר רבא הכי קתני הכל שוחטין ואפי' כותי
בר' א כשישראל יוצא ונכנס אבל בא ומצאו
ששחט חותך כזית בשר ונותן לו אכלו מותר
לאכול משחיטתו לא אכלו אסור לאכול
משחיטתו חוץ מחרש שוטה וקמן דאפילו
דיעבד נמי לא שמא ישהו ושמא ידרסו ושמא
יחלידו וכולן ששחטו אהייא אילימא אחרש
שוטה וקמן עלה קאי ואם שחטו מבועי ליה
אלא אבותי הא אמרת אפילו יוצא ונכנס
שחט לכתחלה קשיא רב אשי אמר הכי קתני
הכל שוחטין ו' ואפילו ישראל מומר מומר
למאי לאכול נבילות לתיאבון וכדרבא דאמר
רבא וישראל מומר אוכל נבילות לתיאבון
בודק

א"י נמי לא שרי דיעבד צלח חותך כזית אלא צלח להקשות
על דברי רבא שמדקדק מכאן דשרי אף לכתחלה אי נמי כל זמן שיכול
לתקן על ידי חותך כזית בשר יש לו לתקן אצל אי ליתא לכזית קמן
שרי: **המניח** קתני דיעבד. לא צעי למימר דמשמע דיעבד
ולא לכתחלה דהא מסיק דשרי לכתחלה אלא קאמר דאף דיעבד
משמע וא"ל דלקמן (דף טו): גבי השוחט במגל יד וגבי השוחט אחד
בעוף (למן דף כו). דייק השוחט דיעבד אין כו' ו"ל דאשחיטתן
כשרה סמך התם דמשמע דיעבד אצל קשה דממנתין דהמקנה

לאשתו (סוטה דף ג). ופ' חזית (שבת דף קמ). גבי הרוחץ במי מערה דייק בגמרא דיעבד אין לכתחלה לא: [ועיין תוס' סוטה ב. ד"ה המקנה
דיעבד]: **א"ל מחבא**. גרס ולא גרס מסיפא דהך דהמניה צפ' דמסכת ע"ז (דף סט). והיה דאין השומר הוא צפ' ר' שמעאל
(סו. סא): **אין** השומר צריך כו'. משמע הכא דאין צריך משמע לכתחלה וקשה דבריש גיטין (דף ד'): גבי הא דאמר רבא לפי
שאין בקיאי לשמה פריך עלה מהא דמתן המציא גט ממדינה למדינה במדינה הים צריך שיאמר צפני נכתב וצפני נחתם הא צבותה מדינה
לא צריך ומשני לא תימא לא צבותה מדינה לא צריך אלא הא ממדינה למדינה צא"י לא צריך ופריך הא בזהדיא קמי לרם המציא גט צא"י
אין צריך כי ומשני אי מהיה ה"א ה"מ דיעבד כו' והיכי ה"א דיעבד הא אין צריך משמע לכתחלה דמשמע הכא ובקוטר פ"י שם דהכי פריך
הא בזהדיא קמי לה וכיון דאשמועינן לה מדיוקא דרישא סיפא למאי אצטרך ומשני דאי מרישא ה"א דוקא דיעבד להכי אצטרך סיפא לאשמועינן
אפילו לכתחלה אצל לשון אי מהיה לא משמע הכי ו"ל דהתם כיון שיכול לתקן דיעבד דקאמר בזההוא פירקא (סו. ה): שיעלנו הימנה ויחזור
וימתנו לה צפני שנים ויאמר צפני נכתב וצפני נחתם שייך למיתני אין צריך כלומר אין צריך לחזור ולטול אותו הימנה א"י התם ה"א ה"מ
דיעבד לכתחלה צריך שיראה כתיבת הגט וחתמיה ואם לא ראה ה"א אין צריך לחזור ולכתוב אלא יתן לה א"ע"י שלא ראה קמ"ל דלכתחלה
נמי אין צריך לראות וע"ל דהכא דייק משום דקאי ארישא דקתני צפ' ר' שמעאל (ע"ז דף סא). צעיר שכולה עובדי כוכבים אסור עד שיהא
שם שומר והדר תני אין השומר צריך כו' משמע שצא לפרש דיוצא ונכנס חשיב כשומר גמור והיינו כשומר דרישא: **בבא** ר' ומצאו ששחט
חותך בשר מותר כו'. ואם תאמר כיון דרבא מדמה שחיטה לין נאך צא ומנאל לשתרין צלח חותך כזית בשר ונותן לו נאך צעין בממנתין
צפ' ר' שמעאל (ע"ז דף ס): בעובד כוכבים שנמאל צלח הצור כשאין לו מלוא עליו ו"ל כדפרישית לעיל כיון שיכול לצרר על ידי כזית בשר יש לו לצרר:

א] שבת קא: מיר נג:
פסחים יד: יט: עט:
ג] לקמן טו: וס נמן:
ג ע"ז סט. [וע"ש] ד שם
סא. ה] [נס"ל]: משומה,
וכן להלן: ו] לקמן ד.
ו] נס"ל: בכל טומאות,
ח] [דף כד:]: טו] נס"ל:
י] אפילו, ו] [פ"ח] דמנחות
ה"ב: ו] [נ"ל דמניא],
טו] [וע"ש תוס' פסחים סו.
ד"ה מוחב ומוס' ונחם סו.
ד"ה אחרון].

מוסף רש"י

חרב הרי הוא כחלל.
הקדש חרב חללל, מתכת
שנגע בזה הרי הוא אבי
אבות הטומאה כמת עצמו,
ושנגע בטמא מת הרי
הוא אב הטומאה כמזה,
גזירת הכתוב הוא בזה
אצל טומאת מת ולא אצל
שאר טומאות (פסחים יד):
דכלי מתכת המיטמא בזה
נעשה כיוצא בזה שנגע בו
(שם עט.). קרומית. צלל
של קנה (לקמן סו.).